

πειτ' απ' τό πρώτο του φίλημα, μέ κύτταξε καὶ ξαφνιάστηκα ἀπό τήν ἔκφρασι πού πήρε τό πρόσωπό του.

—Μεγάλωσες πειά, μικρή μου Αὐγή! μου εἶπε. Δέν φανταζόμουν πώς θα ωμόφρανες τόσο!

Ημουν λοιπόν ώραιά! Μέ ξανάβρισκε ώραιά!... Η ωμοφριά εἰν' ένισ δῦρο τοῦ Θεοῦ, μητέρα μου!... Κ' εύχαριστησ τό Θεού μέσ' αὐτή τήν καρδιά μου!... Ήμουν, θήτων ὁ Ερρίκος μους τό είπε αὐτό, δεκάδεκαετά χρόνων. Δέν φανταζόμουν ποτέ μες τότε, ότι μιά κόρη μπορούσε νά νοιώση μιά τέτοια εύτυχια, σκούγοντας νά τής λένε: «Είσαι ώραιά!»

Ἐγγίκα από τό μοναστήρι τής Μεταμορφώσεως τήν ίδια μέρα τής ἐπιστροφής του καὶ ξαναγρίσαμε στήν παλιά μας κατοικία. «Ολα είχαν ἀλλάξει σ' αὐτήν.

Δέν μπορούσαμε πειά νά ζουμε μόνοι, ό «Ερρίκος κ' ἔγω, γιατί είχαν μεγαλώσει πειά.

Βρήκα στό σπίτι μιά γράφη ήλικιωμένη γυναίκα, τήν Φραγκίσκη Μπερισόδην καὶ τὸν μικρό της ἔγγονο Ζάν-Μαρί, οι δύοιοι είναι δύκαμα κοντά μας.

«Η Φραγκίσκη, μόλις μέ είδε, εἶπε:

—Πόσο ΤΟΥ ΜΟΙΑΖΕΙ!

Ποιος ήταν λοιπόν αὐτός πού τοῦ έμοιαζα τόσο;... Υπάρχουν χωρὶς ἄλλο, μητέρα μου, πράγματα πού δὲν πρέπει νά τὰ μάθω καὶ σχετικάς με τό πράγματα αὐτά κρατούν ἀπόλυτη μυστικότητα γύρω μου.

Σκέφτηκα ἀμέως καὶ ἡ γνώμη αὐτή δυνάμων πολὺ ἀπό τότε μέσα μου, δύτι η φραγκίσκη Μπερισόδην ἡταν κάποια παλής ὑπηρέτρια τῆς οἰκογενείας μου... Η γυναίκα αὐτή θά ξέρεις δάφαλως τον πατέρα μου, ὅπως καὶ σένα, μητέρα μου... Πόσες φορές δὲν τή ρώτησα σχετικῶς, λαχταρώντας νά μάθω... Μά καὶ Φραγκίσκη, πού μιλάει τόσο εύκολας συνήθως, γίνεται θουθή σαν ψάρι, μόλις τής κάνων καὶ τὸν παραμικρό ὑπανιγμό γι' αὐτά τὰ ζητήματα.

«Οσο για τόν ἔγγονό της, τόν Ζάν Μαρί, έτενε πιό νέος ἀπό μένα καὶ δὲν ζέρει τίποτε.

Δέν είχα δή τη μικρή μου Φλώρας ούτε μιά φορά, δύο δρισκόμουν στό μοναστήρι τῆς Μεταμορφώσεως. Γι' αὐτό τή ζήτησα, μόλις θυγήκα ξέρω. Μά μού είπαν πώς είχε φύγει απ' τή Μαδρίτη. Αὐτό θύμως δὲν ήταν ἀλλήθεια, γιατί την είδα ἀπέτι από λίγες μέρες νά χορεύει καὶ νά τραγουδά στην Πλάτσα-Σάντα. Παραπονέθηκα στόν «Ερρίκο γιατί στόν ζητήματα σαν ταύτα σαν καὶ μού ἀπάντησε:

—Δέν πρέπει νά τήν πλησιάζῃ αὐτή τή φτωχή μικρούλα, Αύγη! Υπάρχουν πρόσωπα πού δὲν ήθελαν να τά θλέπουν κούτα σου αὐτοί πού πρέπει ν' ἀγαπᾶσσα...

Μά ποιοι είν' αὐτοί πού πρέπει ν' ἀγαπᾶσσα;

«Έσύ, μητέρα μου, πρώτη πρώτα, έσύ, προπάντων... »Ε λοιπόν, δὲν θά σου ἀρέσει ν' ἀγαπᾶσσα τήν πρώτη μου φίλη, νά νοιώθω εύγνωμοισύνη γιά τή Φλώρα μου, πού μάς έσωσε ἀπό ένα μεγάλο κίνδυνο; Δέν το πιστεύεω...

Μού φάνεται πώς ό «Ερρίκος είνε κάπως ούτε μέτερθολικός. Έσύ, μητέρα μου, θά είσαι περισσότερο καλή παρά περήφανη... »Εξ ἄλλου, τά χάδια μου δὲν θά σ' αφήνουν νά φανέσαι αὐστηρή...

Ημουν λοιπόν πειά μιά δεσποινίς... Είχαν ὑπηρεσία κοντά μου... Ο μικρός «Ερρίκος μπορούσε νά θεωρηθῇ ώς ἀγκλωδός μου... Η Φραγκίσκη μούς κρατούσε πιστή συντροφία... »Ημουν διλγώτερο μόνη ἀπό ἄλλοτε, μά δὲν ήμουν πειστότερο εύτυχισμένη.

Ο φίλος μου είχε ἀλλάξει. Οι τρόποι του δὲν ήταν πειά οι ίδιοι. Τόν εύρισκα πάντοτε ψύχρο καὶ κάποτε θλιμένο. Φαινότων πώς θηρήσκε τόρα κάποιος φραγμός μεταξύ μας...

Ότως καὶ σαν είπαν καὶ προηγουμένως, μητέρα μου, κάθε ἔξιγηση μαζύ μας ήταν άδυντη. Ο «Ερρίκος φύλασε τό μωσικό μου κι' από μένα τήν ίδια. Μάντενα δήτε πέφερε κι' ὅτι παρηγοριόταν μέ τήν έργασία. »Απ' δλες τή μεριές ἔρχοντουσαν καὶ ζητούσαν τήν συνδρομή του. Η εύμερία είχε μπή στό σπίτι μας καὶ κατόπιν ή πολυτέλεια. Θά νόμιζε κανείς δτι οι ύπλοσιοι τῆς Μαδρίτης είχαν θάλει τόν «Ερρίκο στόν πλειστρισμό καὶ τού προσφέραν στό καθεδράλη περισσότερα.

Ο δούλος Μεντίνας-Σιντόνια, ὁ εύδοσύμενος αὐλίκος τοῦ Φραγκίσκου, είχε πή: «Έχω τρία σταθμά: το πρώτο είνε ἀπό χρυσάφι καὶ θά τό χαρίσω στό φίλο μου τό δεύτερο είνε στολισμένο μέ διαμάντια καὶ θά τό χαρίσω στήν ἀγρυπνή μου. Τό τρίτο είνε ἀπό ἀπόλο ἀστάλη, μά ἐπειδή έχει φτιάχει τή λεπίδα του στόν Λουδούντικος (ἀντό τό δύναμα είχε τότε ό «Ερρίκος) δέν θά τό χαρίσω παρά μόνο στό Βασιλεία.

Ἐντωνμεταξύ, οι μήνες περνούσαν καὶ μιά θλιψι μεγάλης είχε σκούγοντας νά της κυριεύει. Ο «Ερρίκος τό ἀντελήφθη αὐτό κ' ἔγινε δυστυ-

χισμένος...

...Η κάμαρη ἔθλεπε στούς ἀπεράντους κήπους που δρισκόντουσαν πάνω απ' τή Βασιλική Όδο. Ο πού ωμορφος κι' ὁ πού μεγάλος ἀπ' αὐτούς τους κήπους ἀνήκε στό ἀνάκτορο τού δουκός ντ' Οσσούτο, ὁ ὅποιος είχε σκοτωθή σε κάποια μονομαχία. Από τότε δέ, τό παλάτι ήταν ζρημιο...

Μιά μέρα, ξέσφινα, είδος αὐτήν την πολιτεία παράσυρα. Η έρμης σαλες του νέμισαν ἀπό πολύτελη ἐπιπλα. Συγχρόνιας καινούργια λουλούδια πλημμύρισαν τόν ἔγκαταλελειμένον κήπο του. Τό ἀνάκτορο είχε βρήκε καινούργιο ἀφέντη.

Ημουν περιέργη, ὅπως δλοι, δσος μένουν κλεισμένοι, καὶ θέλησα νά τόν δινούσου. Οταν τό έμαθα μούσκα μεγάλη ἐντύπωσι. Αύτος πού είχε κατοικήσει τώρα στό ἀνάκτορο του Οσσούτο, δινομαζόταν Φίλιππος τής Μαντουάς, πρόγκηψ Γκονζάγκας.

Γκονζάγκας! Είχα δή τό δύνομα αὐτό στόν κατάλογο τοῦ οίλου μου «Ερρίκου». Ήταν τό δεύτερο ἀπ' τά δύνοματα πού είχε προσθέσει κατά τό τελείο του. Ήταν τό τελευταίο ἀπ' τά τέσσερα δύνοματα πού δέν είχαν διαγραφή ἀκόμα; Φαίνεται, Σαλιντάν, Πεύρδη καὶ Γκονζάγκας.

Σκέφτηκα ὅτι ὁ «Ερρίκος ήταν οίλος τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σκρηνούς καὶ περίμενα νά τόν δῶ ἡ στό μεγάρο του ἢ στόν κήπο του.

Μά τήν ἐποιείν, ό «Ερρίκος ἐκλεισε μέ πυκνές κυγκλώσεις τό παράσημο μου

—Αύγη, μού εἶπε, σε παρασκαλῶ νά μη δείγνεσαι σε δσος μούσκα μου, δτι αὐτή ἡ ἀπαγόρευσις διπλασίασε τήν περιέργεια μου. Καὶ δὲν μού στάθκει καθόλου δύσκολο νά μάθω διάφορα πράγματα για τόν πρόγκηψ Γκονζάγκα.

«Ολος ὁ κόσμος ἀλλώστε μόλισσε γι' αὐτόν... Ήταν ένας ἀπό τούς πιό πλούσιους μεγιστάνες τής Γαλλίας κι' ὁ πού στειός φίλος τοῦ διατάσσεις της. Είχε ξηθεί στή Μαδρίτη μέ μυστική πολιτική ἀποστολή καὶ τού δροσίσεις προεθύνει. Είχε δόλιη πηγή αὐλή γύρω του.

Κάθε πρωτ, ό μικρός Ζάν-Μαρί ἐργόταν καὶ μούσκα πού είχε στάθησε τήν ιεράδος, σκόρπιζε τήν έκαποιμέρια στό δόδομο. Είχε συντρόφους του μερικούς νεαρούς τρελλούς εύπατριδες, πού διαστάσαν καὶ θε νύχτα τή Μαδρίτη μέ της έρωτικές τους περιπτείες, πού σκαρφαλωναν στά μακόλικα, πού έπασχαν τά φανάρια, πού παρασιάζαν τής πόρτες καὶ πού μονομαχούσαν μέ τούς ζηλότους συζύγους.

Υπήρχε μεταξύ δλων αὐτῶν κ' ένας νέος δεκάστοντος μάλιστας διαβούλος στή πρόληπη είχε φίλες, δτι σκόρπιζε τήν έκαποιμέρια στό δόδομο. Είχε συντρόφους του μερικούς νεαρούς τρελλούς εύπατριδες, πού διαστάσαν καὶ θε νύχτα τή Μαδρίτη μέ της έρωτικές τους περιπτείες, πού σκαρφαλωναν στά μακόλικα, πού έπασχαν τά φανάρια, πού παρασιάζαν τής πόρτες καὶ πού μονομαχούσαν μέ τούς ζηλότους συζύγους.

«Επέρχε μεταξύ δλων αὐτῶν κ' ένας νέος δεκάστοντος μάλιστας διαβούλος στή πρόληπη είχε φίλος! Είχε ἀκόμα μακρά ζωήθα μαλλιά πάνω από ἄντα Λευκό μέτωπο, χειλία μουσικά σαν ποντίκια, πού έπασχαν τά φανάρια, πού παρασιάζαν τής πόρτες καὶ πού μονομαχούσαν μέ τούς ζηλότους συζύγους. Ήταν έπι πορεύοδός ἀπ' δλους... Αύτο τό χερούσθει τάρα-

ζε τής καρδιές δλων τών σενιοριτῶν τής Μαδρίτης.

Μέο! απ' τής χαραμάδες τοῦ παραθύρου μου, κύτταξα καυμάτια φορά, κάτω απ' τά φυλλώματα τοῦ ώραιου αὐτοῦ κήπου, ένας δαιμόνος, πού δινομαζόταν μαρκησίος ντε Σαθερνύ!

«Ελεγαν πώς ήταν δροσερός καὶ τριανταφυλλένιος σάν κοτέλλα, καὶ πώς είχε πολύ γλυκό υφος! Είχε ἀκόμα μακρά ζωήθα μαλλιά πάνω από ἄντα Λευκό μέτωπο, χειλία μουσικά σαν ποντίκια, πού έπασχαν τά φανάρια, πού παρασιάζαν τής πόρτες καὶ πού μονομαχούσαν μέ τούς ζηλότους συζύγους... Ήταν έπι πορεύοδός ἀπ' δλους... Αύτο τό χερούσθει τάρα-

ζε τής καθισμένος σ' ένα πάγκο, πότε πλαγιασμένος στή χλόη, πότε περπατώντας σκεφτήκος καὶ μέ τό κερδίλι σκυφτό, ό νεαρός μου εύπατριδης στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Σαθερνύ ό απόστρατος κρατούσε σχεδόν τάντοντας τή νύχτα του σε τρελλα

πότε καθισμένος σ' ένα πάγκο, πότε πλαγιασμένος στή χλόη, πότε περπατώντας σκεφτήκος καὶ μέ τό κερδίλι σκυφτό, ό νεαρός μου εύπατριδης στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Σαθερνύ ό απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στά χέρια του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

«Ο σαθερνύ απόστρατος δέν θάπιανε ποτέ διθλίο στο χέρι του... Ο νεαρός τάχιστας στόν κήπο πολύ πρωτόπατρον πάντοτε ένα διθλίο στο χέρι. Ήταν, φαίνεται, ένας μελετηρός έφηδος.

γαπούσα, αν δέ ο Έρρικος δέν ωρισκόταν στὸν κόσμο.

Έλεγε μάτι καρδιά, μπέρα μου, μάτι καρδιά ἀποπλανημένη ίσως, μάτι εὐγενική ἀκόμα, φλογερή καὶ γενναία. Καθώς φαινεται, με είχε δῆ μάτι μέρα, πρὶν ἀκόμα δέ Έρρικος φράξει τὸ παράθυρο κι' ἀπὸ τότε δὲν ἔγκατέλειπε πειά τὸν κῆπο...

"Α! Χωρίς ὄλλο, ἔξι αἵτιας μου, εἶγε ἀφίσει πειά τὶς παλιές του τρέλλες.. Κάτω στὸν κῆπο ἥταν γλυκός σάν μικρός ἄγιος. Πολλές φορές ίδως, ἐθάρρευε μέχρι τοῦ σημείου νὰ καθῇ ἐν τριατάφυλλο, νὰ τὸ φιλάῃ καὶ νὰ τὸ πετάῃ κατόπιν στὸ παράθυρο μου..."

Μια μέρα, τὸν εἰδα νὰ τυλίγῃ ἔνα χαρτί σὲ μιά πέτρα, νὰ οημασένει καὶ νὰ τὸ ρίχνῃ κι' αὐτὸ στὸ παράθυρο μέσ' αὐτὸ τὸ ιποτίο ωρισκούμενον χωρίς να φαινομένια...

Σημαδέψει τόσο καλά, ὡστε νὴ πέτρα μὲ τὸ χαρτί πέρασε μέσο' απὸ τὶς κιγκλίδες... "Εσκυψα ἀμέσως, πήρα τὸ χαρτί καὶ τὸ διάστασα.. "Ήτων μιὰ ἐρωτική ἔξομολόγησις.

"Ω! Νὰ ζέρατε, μητέρα μου, πόσο γοητευτικά ήσαν αὐτά ποὺ μου ἔγραφε... Μοδὸ πρότεινε νὰ μὲ κάπια γυναῖκα του κ' ἐπρόσθετε, ὅτι ἂν δεχόμουν, θὰ ἔσωσα τὴν ἀμαρτωλὴ ψυχὴ του ἀπὸ τὴ φωτιά τῆς κολάσεως. Μὲ μεγάλη δυσκολία συγκρατηθῆκα καὶ δέντη ἀπάντησα, διὰ τὴν νόμιμια, διὰ τὸ ἀπάντωντάς του, θὰ ἔκανα μιὰ καλή πρέβη. Μὰ ή σκέψη τοῦ 'Ερρίκου μὲ σταμάτησε κι' ὅχι μόνη δέν του ἀπάντησα, ἀλλὰ οὔτε κάν του ἔδωσα σημεῖα ζήσης..."

Ο φτωχός μικρός μαρκήσιος περίμενε ἐπὶ πολλὴν ὥρα μὲ τὰ μάτια του καρφωμένα στὸ παράθυρο μου κ' ἐπειτα τὸν εἰδα νὰ σκουπίζῃ τὰ μάτια του, στὰ δόπια στήργαν, χωρὶς ὄλλο, δάκρυα.. "Η καρδιά μου σφίγκτε, μᾶ καὶ πάλι κρατηθῆκα.

Τὸ βράδυ τῆς ίδιας ήμέρας καθόμουν στὸν γωνιακὸ ἔξωστο τοῦ σπιτιοῦ μας, ποὺ ἔθλεπε στὴ μεγάλη Βασιλικὴ 'Οδό καὶ σ' ἔνα σκοτεινὸ δρομάκο.. Περίμενα τὸν 'Ερρίκο, οὐ σποὺς εἶλης ἀργήσει νὰ ἐπιστρέψῃ, διὸν ἔσχαψαν ἄκουσσα σιγανῶν ὄμηλες στὸ δρομάκο. "Εσκυψα κ' εἰδα δυσὶ σκιές κοντά στὸν τοίχο. "Ήσαν ὁ φίλος μου δέ 'Ερρίκος κι' ὁ νεαρός μαρκήσιος. Σὲ λιγο, ή φονές τους ὑψωθῆκαν.

—Ξέρετε σὲ ποιὸν μιλάτε, φίλε; εἴπε περήφανα δὲ μαρκήσιος ντὲ Σαθερνύ. Είμαι δὲ ἀξέδελφος τοῦ πρίγκηπος Γκονζάγκα!...

Μόδις ἄκουσε αὐτὸ τὸ δύνομα δέ 'Ερρίκος, μοδὸ φάντηκε πῶς τὸ σπαθί του πετάχτηκε μόνο του ἀπὸ τὴ θήκη του.

Αἱμέως καὶ δέ σαθερνύ εἰφούλησε καὶ, σφρόθα, ἔλασε στάσι ἀμύνης. Μὰ ή μονομαχία που θὰ γινοταν μπρὸς στὰ μάτια μου, μοδὸ φάντηκε τόσο ἀνύπη, ὡστε δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ φώναξαι:

—'Ερρίκε!... 'Ερρίκε!... Εἰν̄ εἶνα παιδί!...

Ο 'Ερρίκος χαμήλωσε ἀμέσως τὸ σπαθί του. Ο μαρκήσιος ντὲ Σαθερνύ μὲ χαιρέτησε καὶ συγχρόνως τὸν ἄκουσα νά λέη στὸν 'Ερρίκο:

—Θέαντερθερέδομε...

Δυσκολεύτηκα πολὺ ν' ἀγνωρίσω τὸν 'Ερρίκο, διὸν σὲ λιγο ἀνέβηκε στὸ σπίτι.. "Η οὖμ που τὴν ἀλλοιωμένη. 'Αντι νὸ μοῦ μιλήση, ἔκοπε ἀτέλειωτες βολτες στὸ δομάτιο.

—Αὐγύη μοδὸ εἴπε τέλος μὲ φωνὴ ἀλλαγμένη, δέν είμαι ὁ πατέρας σου.

Αὐτὸ τὸ ξέρεια. Περίμενα λοιπὸν πῶς θὰ ἔξακολουθοῦσε καὶ ήμουν ὅλη αὐτία. Μὰ ἔκεινας σώπανε καὶ συνέχιζε τὶς βολτες του, σκουπίζοντας τὸ καθιδρώμενο μέτωπό του..

Τὶ ξέχει, λοιπὸν, φίλε μου; τὸν ρώτησα μὲ γλυκούτητα.

—Ο 'Ερρίκος, σαντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήση, μὲ ρώτησε:

—Γνωρίζεις τὸν μαρκήσιο Σαθερνύ;

Μοῦ φαίνεται πῶς κοκκίνισα λίγο, καθὼς τοῦ ἀπάντησα:

—Οχι, καλέ μου φίλε.. Δὲν τὸν γνωρίζω..

Και ὅμως τοῦ ἔλεγα τὴν ἀλήθεια.. "Ο 'Ερρίκος ἔξακολούθησε ἐπειτα ἀπὸ μιὰ μικρή σιωπή:

—Αὐγύη, σὲ εἶχα παρακαλεῖσθε να μὴν παρουσιάζεσαι στὸ παράθυρό σου...

Και πρόσθεσε, σχι χωρὶς κάποια πυκρία στὴ φωνή του:

—Τὴν παράκληση σιθή σου στὴν ἔκανα σχι για μένα, ἀλλὰ για σένα...

Αὐτὸ μὲ πείρασκε καὶ τοῦ ἀπάντησα:

—Εκανα λοιπὸν κανένα ἔγκλημα, γιὰ νὰ είμαι ὑποχρεωμέ-

νη νά μένω πάντοτε κλεισμένη ἔτσι;...

—"Α! έκανε, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια του. Αὐτὸ ἔπρεπε νά τὸ περιμένω.. 'Ο Θεός αἷς μ', εύσπλαχνιστῇ!...

Τότε μόνο κατάλαβα, ὅτι τὸν εἶχα πληγώσει καὶ δάκρυα πλημμύρισαν τὰ μάγουλά μου..

—Ἐρρίκε, φίλε μου, φώναξα. Συχώρεσε με!...

—Και γιατὶ νά σὲ συχωρέσω, Αύγη; φωνάζε σηκώνοντας σὲ μένων τὸ θλέμμα του, ποὺ ἔλαψε...

—Γιὰ τὴ θλίψι τοῦ σου σού προκάλεσα, 'Ερρίκε.. Σὲ ʙλέπω θλιμένο κι' αὐτὸ σημαίνει πῶς ἔχω θύικο..

—Ο 'Ερρίκος δέν μοῦ ἀπάτησε, μά μὲ κύτταξε πάλι στὰ μάτια...

—Εἶνε καιρός! ψιθύρισε.

—Ἐπειτα ἤρθε καὶ κάθησε πλάι μου.

—Μίλησε μου μὲ ιλικρίνεια καὶ μὴ φοθισσι τίποτε, Αύγη, μοδὸ εἴπε. Δέν θέλω παρὰ ἔνα μόνο πράγμα στὸν κόσμο: τὴν εὐτυχία σου. Πέξ μου, θά λυτόσων καθόλου ἀν ἔρευνες ἀπὸ τὴ Μαδρίτη,

—Μαζύ σου; τὸν ρώτησα ταραγμένη.

—Μαζύ μου...

—"Οπου κι' ἀπάντησε πού, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησα ἀργά, κυττάζοντας τὸν στά μάτια, θά σ' ἀκολουθήσω μ' εὐχερίστησι.."

—Αγαπῶ τὴ Μαδρίτη, μοναχά γιατὶ θρίσκευας ἔσου σ' αὐτή...

—Ο 'Ερρίκος μοῦ φίλησε τὸ χέρι. "Ἐπειτα εἴπε μὲ κάποια στενοχώρια:

—Μὰ αὐτὸς δὲ νεαρός μαρκήσιος;

—"Εφερα τὸ χέρι του στὸ στόμα μου γελώντας καὶ τοῦ ἀπάντησα:

—Σὲ συγχωρῷ, φίλε, γι' αὐτὸ ποὺ μοῦ λέσ.. Μά, σὲ παρακαλῶ, μήπε προσθέσσει πειά λέσι, γι' αὐτὸ τὸ ζῆτημα... Καί, αὖ θέλεις, φεύγουμε μέσωσας...

—Είδα, τὴ στιγμὴ ἔκεινη, διότι τὰ μάτια του διάκρυσαν.. "Αγελήφητην συγχρόνων, διότι κατέθαλε στὸν πραπάνθρωπες προσπάθειας γιὰ νὰ μην ανοίξῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ μὲ σφένη μέσα σ' αὐτά.. Νόμιζα, διότι θὰ τὸν παρέσυρε η συγκίνησι του... Μᾶδες 'Ερρίκος μπορεῖ καὶ νικάει καὶ τὸν ίδιο τὸν κάτιο.. Επομένως πού προσέρχεται τοῦ πατέρα την ίδια τὴν έσωτα..

—Είδα, τὴ στιγμὴ ἔκεινη, διότι τὰ μάτια του διάκρυσαν.. "Αγελήφητην συγχρόνων, διότι κατέθαλε στὸν πραπάνθρωπες προσπάθειας γιὰ να γινέται τὸ ζῆτημα...

—Αφοῦ αὐτὸ δέν σὲ δυσαρέστει καθόλου, μικρή μου Αύγη, θύ φύγουμε μάπο κιλάσια!...

—Τότε ἔγινε κυριεύτηκα πολὺ αληθινή δργή καὶ φώναξε:

—"Ασφαλῶς δέ μαρκήσιος τῆς άνωχρώρισες μας είμαι ἔω.."

—Ναι, έσυ, Αύγη, μοῦ ἀπάντησε...

——Αὐγή, μοῦ εἴπε, σὲ παρακαλῶ νὰ μηδείχνεσαι σὲ δύσιν κατεύδων σ' αποτὸν τὸν κῆπο...

——Αληθινή δργή καὶ ψηλήσας:

—"Ασφαλῶς δέ μαρκήσιος τῆς άνωχρώρισες μας είμαι ἔω.."

——Ναι, έσυ, Αύγη, μοῦ ἀπάντησε...

——Αμέσως ἔγα τέσσασα σὲ λυγμούς..

—"Αγ! έλεγα. Δέν θα μ' ἀγαπήση ποτέ!..

—Και ὅμως. Και ὅμως. Προσπαθῶ νὰ εγελάσω τὸν έσωτα μου... Μὲ λατρεύει σῶν νά μημον κόρη του... Μὲ ἀγαπάει γιὰ μὰ τὴν ίδια κι' δύχι γιὰ τὸν έσωτα του.. Αὐτὸ θά μὲ κάνη να πεθάνω νέα...

—Η ἀνάσχωρίας μας δρίστηκε γιὰ τὶς δέκα τὸ βράδυ. "Εγώ θ' ανέθανα μαζύ με τὴ Φραγκίσκη σ' ἔνα ὄμβακι κι' δέ Ερρίκος μαζύ μὲ τέσσερες δόπλοφόρους, θά μᾶς συνάδεσε...

—"Ηταν πειά πλούσιος καὶ πυρούσσει μας, ἔξαρσης δόμεγάλων γειτονικὸς κήπος πωταγωγήθηκε. 'Ο πρίγκηψ τῆς Γκονζάκαρας ἔδινε μιά μεγάλη γιορτή, ἔκεινο τὸ βράδυ. "Εγώ ήμουν θλιμένη κι' ἀπογοητεύειν. Και οι σηκότηκα τότε πῶς λαμπρές σάπτες ἀπολύσεις τῆς ἀριστοκρατίας θά μπορούσαν ίσως να εγελάσουν τὸν πόνο μου... Τὸ έξερετε αὐτὸ έσεις, μητέρα μου μάνακουφίζουνται αὐτές πού ύποφέρουν, μὲ τέτοιες χαρές... .

Φύγαμε στὴν ὑρισμένη ώρα, ἐνῶ ή δρχήστηρα σκόρπιζε τὶς πρότεινες νότες της, ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς πορτακαλείς τοῦ παλατιού.

—Ο 'Ερρίκος κάλπαζε πλάι στὴν πόρτα του ἀμάξιο μου...

—Δέν λυπάστησα πού φεύγουμε, Αύγη, μὲ ρώτησε.

—Απομάκια γιὰ τὸ φίλο μου, 'Ερρίκε, γιὰ τὸν παλῆρο 'Ερρίκο, ποὺ τὸν ἔχασα πειά...

Τὸ δρομολόγιο μας ήταν καθωρισμένο ἐκ τῶν προτέρων. Θά πηγανίσαμε κατεύδειαν στὴ Σαραγκόδασα γιὰ νὰ φτάσουμε ἀπὸ τὸ σύνορα τῆς Γαλλίας, νὰ διασχίσουμε τὰ Πυρρονίας καὶ νά κατέθευνται στὸ Μπαγιάν. 'Απ' τὸ Μπαγιάλον θά παρναμέ πολιο πού θά μᾶς ἐπήγανται στὴν Οστανδή.

(Ακολούθει)

